

पूर्वाध्यायद्वयोक्तमेवार्थप्रश्नोत्तराभ्यां निरूपयति एतच्छ्रुत्वेत्यादिना ॥ १ ॥ कथं नुत्यक्ताः भस्मीभूता ये देहास्तेषां तद्रूपैव पूर्वपक्षेणैव दर्शनं कथमित्यर्थः ॥ २ ॥ ३ ॥ अवीतियुग्मं सर्वेषां देवासुरमनुव्याणां कर्माणि कुर्वतां कर्मणां भोगमंतरेण कदाचिदपि विप्रणाशो नास्ति यथास्य मे शुभाशुभैः कर्मभिः शुभमशुभं वा स्वामिं देहं प्राप्य तद्वारा कर्मफलं सुखदुःखादिकं मुक्ता कर्मोपरतौ सत्यांते देहं संहरति जायते हस्तु तदानीं मविकृत एव तिष्ठति एवं कर्मजेषु मानुषादि देहेषु नश्यत्स्वपि हादाकाशस्थाः पित्रादि देहा अविनष्टा एव संति अत एवाथय इहात्मानं मनुविद्यन्न जंयेतां श्वसत्यान् कामां स्तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति सद्यदि पितृलोककामो भवति संकल्प्य देवास्यापितरः समुत्तिष्ठंति तेन पितृलोकं न संपन्नो महीयत इति श्रुतिः सत्यानां पित्रादीनामुत्थानं दर्शयति ॥ ४ ॥ तदेतदाह महाभूतानीति भूतानां प्राणिनामधिपतेरीश्वरस्य संश्रयान्महाभूतान्यस्मादतिशरीरपक्षया अविनाशित्वादियोगान्महाभूतानि हादाकाशस्थाः पित्रादयस्तस्यैव संबन्धान्नित्यानि कर्मजानि तु भूतानि कर्मक्षये विलीयंते इति भावः तेषां च महाभूतानां नित्यानां शरीराणामनित्यैः शरीरैः सह संवासादात्येनावस्थानं संसारदशाया मस्ति विद्युज्यतां अनित्यानां तेषां नित्यानां विनाशेन नास्य जरयैते जीर्यंति न वधेनास्य हन्यत एतत्सत्त्वं ब्रह्मपुरमिति

सौतिरुवाच एतच्छ्रुत्वानृपो विद्वान्हृष्टो भूज्जनमेजयः ॥ पितामहानां सर्वेषां गमनागमनं तदा ॥ १ ॥ अब्रवीच्च मुदा युक्तः पुनरागमनं प्रति ॥ कथं नुत्यक्तं देहानां पुनस्तद्रूपदर्शनं ॥ २ ॥ इत्युक्तः सद्विजश्रेष्ठो व्यासशिष्यः प्रतापवान् ॥ प्रोवाच वदतां श्रेष्ठस्तं नृपं जनमेजयं ॥ ३ ॥ वैशंपायन उवाच अविप्रणाशः सर्वेषां कर्मणामिति निश्चयः ॥ कर्मजानि शरीराणि तथैवाकृतयो नृप ॥ ४ ॥ महाभूतानि नित्यानि भूताधिपति संश्रयात् ॥ तेषां च नित्यसंवासो न विनाशो विद्युज्यतां ॥ ५ ॥ अनायासकृतं कर्म सत्यः श्रेष्ठः फलागमः ॥ आत्मा चैभिः समायुक्तः सुखदुःखमुपाश्रुते ॥ ६ ॥ अविनाशस्तथा युक्तः क्षेत्रज्ञ इति निश्चयः ॥ भूतानामात्मकोभावो यथासौ न विद्युज्यते ॥ ७ ॥ यावन्नक्षीयते कर्म तावत्तस्य स्वरूपता ॥ क्षीणकर्म नरो लोके रूपान्यत्वं नियच्छति ॥ ८ ॥ नानाभावास्तथैकत्वं शरीरं प्राप्य संहताः ॥ भवंति ते तथा नित्याः पृथग्भावं विजानतां ॥ ९ ॥

श्रुतेः तस्मात्कर्मजानां शेष्यकर्मजानां हादाकाशस्थानां पित्रादि देहानामविनाशात् पुनस्तद्रूपेण तेषां दर्शनं युक्तमेव ॥ ५ ॥ कथमेतदवाप्त्यते इत्यत आह अनायासेति प्रवृत्तिरूपं कर्म आयासकृतं तद्विपरीतं तु निवृत्तिरूपं कर्म अनायासकृतं तस्मादयं सत्यः श्रेष्ठश्च उक्तविधः फलागमो भवति एभिरायासयुक्तैः कर्मभिः ॥ ६ ॥ तर्हि कर्मसंबन्धात्मा नश्यति नेत्याह अविनाश्य इति यद्यपि दुःखयोग आत्मनो स्ति तथापि क्षेत्रज्ञ आत्मा तैर्दुःखैरविनाश्य एव विकार्य एव असंगत्वात् वधस्य चाध्यासिकत्वात् अन्नदृष्टांतमाह भूतानामिति यथासौ भूतानां अस्मदादि शरीराणां आत्मकः आत्मनः प्रतिकृतिर्दण्डादौ प्रतिबिंबो दर्पणधर्मान्मलिनत्वादीननु कुर्वाणो पितृन्नाशान् नश्यति न विद्युज्यत इत्यस्य नश्यतीत्यर्थः एवं क्षेत्रज्ञे च ज्ञयोगे पिदृष्टव्यं ॥ ७ ॥ यावत्क्षेत्रज्ञे च ज्ञयोगे पिदृष्टव्यं ॥ ७ ॥ यानां भावाः भूतेर्द्रियादयो भिन्नाः पदार्थाः शरीरं प्राप्य एकत्वं देवदत्तो हं मनुष्यपुत्र इति देहादिना दात्म्यं संहताः संप्राप्तास्ते एव भावादेहादीनामात्मनः पृथक्त्वं विजानतां योगिनां नित्याभावास्त एव ज्ञानिनां नित्यात्मरूपा भवन्तीत्यर्थः ॥ ९ ॥